

WYROK

1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

ZAOCZNY W STOSUNKU DO D. A. (1)

Dnia 28 lutego 2013 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Rembiasz

Protokolant: Małgorzata Pośluszná

po rozpoznaniu dnia 28 lutego 2013 roku sprawy karnej

1. D. A. (1)

urodzonego (...) w B.

syna S. i M. z domu S.

2. T. W.

urodzonego (...) w B.

syna R. i E. z domu M.

3. K. Z.

urodzonego (...) w B.

syna E. i A. z domu K.

oskarżonych o to, że:

w nieustalonym okresie , w 2012 roku , przed dniem 15 września 2012 roku w L., w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu , z terenu działki Nr (...), zabrali w celu przywłaszczenia rzeźbę z barokowej grupy figuralnej z 1677 roku , wykonaną z polichromowanego piaskowca, przedstawiającą Tron Ł. z kolumny T. Ś. o wartości nie mniejszej niż 30.000 złotych na szkodę J. S. (1),-

to jest o czyn z art. 278§1kk i art. 108 ust. 1 z dnia 23 lipca 2003 roku ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2003r. Nr 162 poz. 1568) w zw. z art. 11§2kk

I. oskarżonych D. A. (1) , T. W. , K. Z. uznaje za winnych popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 278§1kk i art. 108 ust. 1 z dnia 23 lipca 2003 roku ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami w zw. z art. 11§2kk i za to na podstawie art. 278 §1 kk w zw. z art. 11§3kk wymierza im kary po 1 (jednym) roku pozbawienia wolności,-

II. na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§2 kk wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności warunkowo wszystkim oskarżonym zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat,-

III. na podstawie art. 73§2kk w okresie próby oddaje wszystkich oskarżonych pod dozór kuratora,-

IV. na podstawie art. 108 ust. 3 ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami orzeka wobec oskarżonych D. A. (1) , T. W. , K. Z. nawiązki po 4.000 (cztery tysiące) złotych na rzecz (...) Z.,-

V. na podstawie art. 63§1kk zalicza oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy zatrzymania :

- D. A. (1) od dnia 7 grudnia 2012 roku do dnia 8 grudnia 2012 roku,

- T. W. w dniu 8 grudnia 2012 roku,

- K. Z. w dniu 8 grudnia 2012 roku,-

VI. zwalnia oskarżonych w całości od ponoszenia kosztów sądowych a poniesione w sprawie wydatki zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W bliżej nieustalonym czasie, w okresie letnim w roku 2012 roku oskarżeni K. Z. i T. W. udali się do L., gdzie w polach na posesji J. S. (1) znajdowała się rzeźba barokowej grupy figuralnej z 1677 roku, wykonana z polichromowanego piaskowca, przedstawiająca Tron Ł. z kolumny T. Ś. o wartości nie mniejszej niż 30.000 złotych. Oskarżeni udali się do L. celem dokonania kradzieży tejże rzeźby, lecz z uwagi na jej rozmiar i wagę nie zdołali jej zdjąć z postumentu i pojechali po D. A. (1), aby pomógł im w kradzieży.

Po przybyciu na miejsce K. Z. wspólnie z D. A. (2) ściągnęli figurę z postumentu, lecz z uwagi na jej ciężar, figura wypadła im i postaci z tejże figury odpadła głowa. Obie części figury oskarżeni schowali do samochodu i samochodem K. Z. przewieźli ją do szopy znajdującej się na posesji D. A. (1). Oskarżeni umówili się, że D. A. (1) sprzeda rzeźbę, znajdując kupca za pośrednictwem gazety (...), którą to gazetę przekazał mu K. Z.. D. A. (1) zaoferował do sprzedaży skradzioną rzeźbę Z. H. (1), który jednak nie był zainteresowany jej zakupem.

W dniu 15 września 2012 roku przypadkowi turyści zawiadomili sołtysa wsi L. A. W. (1), iż zauważyli brak rzeźby przedstawiającej T. Ś. i sołtys zawiadomił o kradzieży Policję.

Dowód: zeznania świadka

A. W., k.3

R. H., k.7

J. S., k.23

Z. H., 63-64

materiał fotograficzny, k.9-12,34-36

wyjaśnienia oskarżonych

D. A. (1), k.78-79, 86-87,103-104

K. Z., k.84-85,86-87,98-99

T. W., k.93-94,108

protokół oględzin miejsca, k.3-6

Skradziona rzeźba w roku 2006 została opisana w karcie rejestracyjnej zabytków, nie została wpisana do rejestru zabytków, ale kwalifikuje się do objęcia ochroną prawną przez wpis do rejestru zabytków. Z karty ewidencyjnej wynika, iż jest to rzeźba barokowa, wykonana w 1677 roku z piaskowca rzeźbionego i polichromowanego i stanowi najstarszą realizację warsztatu lesickiego.

Dowód: zeznania świadka

E.D.-S., k.25, 38

Karta rejestracyjna, k.27

Arkusze zgłoszenia strat w zabytkach, k.41

Oskarżeni D. A. (1), K. Z. i T. W., nie byli dotychczas karani.

Oskarżony T. W. nie ma nikogo na utrzymaniu, pracuje w tartaku gdzie zarabia około 1.400 zł miesięcznie. K. Z. nie pracuje, jest na utrzymaniu matki, sam nie ma nikogo na utrzymaniu.

Dowód: karta karna k.1134,135,174

dane osobopoznawcze, k.184

Wszyscy oskarżeni przyznali się w całości do popełnienia zarzucanego im czynu i w postępowaniu przygotowawczym złożyli obszernie wyjaśnienia zgodne z ustalonym przez Sąd stanem faktycznym, a następnie składając wyjaśnienia przed Sądem, K. Z. i T. W. podtrzymali swoje wcześniejsze wyjaśnienia.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył co następuje:

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, że wina oskarżonych, jak i okoliczności popełnienia zarzucanego im czynu nie budzą wątpliwości. Uznając winę oskarżonych, Sąd oparł się w całości na ich wyjaśnieniach, które uznał za wiarygodne w całości, nie znajdując powodów do ich kwestionowania. Sąd oparł się również na zeznaniach pokrzywdzonego J. S. (1) oraz inspektora do spraw zabytków ruchomych Wojewódzkiego Urzędu Ochrony Zabytków we W. E. S.. Zeznania tychże świadków, w połączeniu z protokołem oględzin miejsca kradzieży, materiałami fotograficznymi oraz kartą rejestracyjną skradzionego zabytku, nie pozostawiły żadnych wątpliwości co do faktu, w jakim okresie została skradziona zabytkowa figura jaką przedstawiała wartość oraz jak wyglądała przed uszkodzeniem.

Zdaniem Sądu wyjaśnienia oskarżonych złożone zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i przed Sądem są w pełni wiarygodne. Wyjaśnienia wszystkich oskarżonych, są spójne i w sposób logiczny opisują przebieg kradzieży a także, nie pozostawiają wątpliwości co do zamiaru sprawców, którzy kradzież tą wcześniej zaplanowali, przygotowali, mieli również plan co do zbycia skradzionej figury. Jak wynika z wyjaśnień oskarżonych, którzy w toku wyjaśnień, ujawnili jeszcze szereg innych kradzieży dokonywanych wspólnie i w porozumieniu – oskarżeni dokonali również kradzieży innej figury, co przekonuje o ich umyślnym i celowym działaniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Konfrontując wyjaśnienia D. A. (1), K. Z. i T. W. z wynikami oględzin, materiałem fotograficznym, a także zeznaniami inspektora ochrony zabytków E. S., uznać należy, iż łącznie budują one logiczny przebieg zajścia i wzajemnie się uzupełniają. Podkreślić również należy, iż wszyscy oskarżeni w swych wyjaśnieniach opisali dokładnie cały przebieg zajścia, od momentu kiedy wyruszyli na miejsce gdzie znajdowała się rzeźba, do czasu jej przewiezienia na posesję D. A. (1). Wszyscy oskarżeni potwierdzili również, iż podczas zdejmowania rzeźby z postumentu, z uwagi na jej ciężar, nie zdołali jej utrzymać, po czym upadła ona na podłoże i odpadła głowa zabytkowej figury, co wyczerpuje również znamiona czynu z art. 108 ust.1 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami – a mianowicie znamię przestępstwa polegającego na zniszczeniu zabytku.

Nie ulega również wątpliwości, iż oskarżeni dokonali zarzucanego im czynu z bezpośrednim zamiarem dokonania zaboru rzeczy w celu przywłaszczenia. Takie ustalenie Sądu wynika wprost z wyjaśnień oskarżonych, w których wskazywali, iż jeszcze przed kradzieżą zakupili gazetę (...) i odszukali numery osób zajmujących się handlem starociami, dziełami sztuki oraz piaskowcem, celem sprzedaży skradzionej rzeźby. Jednoznacznie ustalić również należy, iż oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu, wspólnie bowiem dokonali zaboru rzeźby, a następnie ukryli ją u D. A. (1), który podjął się roli sprzedaży skradzionej rzeźby i dokonania podziału uzyskanej w ten sposób kwoty. Sąd nie miał zatem wątpliwości, iż oskarżeni dopuścili się czynu z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 108 ust.1 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.

Uznając oskarżonych za winnych popełnienia zarzucanego im czynu, Sąd na podstawie art.278§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierzył im kary po 1 roku pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonym kary we wskazanym wyżej wymiarze, Sąd miał na względzie wszelkie okoliczności mające znaczenie dla sądowego wymiaru kary, w szczególności właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa, dotychczasową niekaralność, a przede wszystkim zasady indywidualizacji kary. Sąd rozważał przede wszystkim wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu wyrażający się niepowetowaną szkodą wyrządzoną przez oskarżonych, niewspółmiernością korzyści, jaką spodziewali się uzyskać oskarżeni, do nieoszacowanych strat jakie wyrządzili uszkadzając rzadki i cenny zabytek. Wymierzając karę w tym wymiarze Sąd zaakceptował również propozycję kary wskazaną we wniosku Prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, którego to nie mógł uwzględnić z uwagi na brak ustalenia z oskarżonymi wysokości obowiązkowej - w tym przypadku - nawiązki na cel społeczny związany z ochroną zabytków.

Mając na względzie dotychczasowy sposób życia oskarżonych, nie karanych za przestępstwa, a także ich młody wiek i wyrażany krytyczny stosunek do popełnionego przestępstwa, Sąd na podstawie art. 69 §1 i 2 kk w zw. z art. 70 §2 kk zawiesił wszystkim oskarżonym wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności, ustalając okres próby na trzy lata. Zdaniem Sądu orzeczenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, będzie wobec oskarżonych wystarczające dla osiągnięcia celów kary i zapobieżenia ich powrotowi do przestępstwa, w szczególności przy uwzględnieniu orzeczenia dotkliwego dla nich środka karnego – obowiązku uiszczenia nawiązki.

Ponieważ wszyscy oskarżeni w chwili popełnienia czynu nie ukończyli 21 roku życia, na podstawie art. 73§2kk Sąd w okresie próby oddał ich – jako młodocianych sprawców przestępstwa - pod dozór kuratora.

Zgodnie z art. 108 ust. 3 ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami Sąd zobowiązany był do orzeczenia wobec oskarżonych nawiązki na cel społeczny związany z ochroną zabytków. Nawiązki takie w wysokości po 4.000 zł, Sąd orzekł na rzecz (...) Z.. Jedyne na marginesie wskazać należy, iż zgodnie z art. 108 ust 3 wyżej wskazanej ustawy Sąd był zobowiązany orzec nawiązkę na wskazany cel społeczny związany z opieką nad zabytkami w wysokości od trzykrotnego do trzydziestokrotnego minimalnego wynagrodzenia. Z uwagi więc na wysokość minimalnego wynagrodzenia ustaloną Rozporządzeniem RADY MINISTRÓW z dnia 13 września 2011 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2012 r. (Dz. U. z dnia 14 września 2011 r.) na kwotę 1.500 zł. - minimalna kwota nawiązki powinna być orzeczona w wysokości 4.500 zł. Sąd na skutek omyłki orzekł jednak kwotę niższą, co winno być skorygowane, przy ewentualnym rozpoznaniu apelacji.

Zgodnie z treścią art. 63§1 kk Sąd zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności – na wypadek ich wykonania - okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie

Mając na względzie trudną sytuację materialną oskarżonych, Sąd stosownie do treści art. 624§1 kpk w zw. z art. 17 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. – o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz.U. 1983.Nr 49 poz.233 z późn.zm) zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych oraz od obowiązku uiszczenia opłaty.